

ΣΑΝ ΝΑ ΉΤΑΝ ΣΗΜΕΡΑ

ΓΕΓΟΝΟΤΑ

1826: Ο άγγελος φαρμακοποιός Τζον Γουόκερ εφευρίσκει τα σπίρτα.

1895: Ο επιχειρηματίας Άλφρεντ Νόμπελ ανακοινώνει τη θεμοθέτηση επιστημονικών βραβείων, που θα φέρουν το επώνυμό του.

1903: Ο Βίλχελμ Χάουζιλντ γράφει ένα γράμμα προς τον εργοδότη του, την φαρμακοβιομηχανία Μπάγιερ, ζητώντας την υποστήριξη της εταιρείας στη δημιουργία ενός αθλητικού συλλόγου. Η επιστολή φέρει την υπογραφή και άλλων 107 εργαζομένων. Η Μπάγιερ θα δώσει τη συγκατάθεσή της και την 1η Ιουλίου 1904 θα ιδρυθεί η Bayer 04 Leverkusen.

1925: Ο δικτάτορας Θεόδωρος Πάγκαλος, μέσα από δίκια σκοπιμότητας, εκτελεί με απαγχονισμό, παρουσία πλήθους θεατών, τους καταχραστές του Δημοσίου, Αντισυνταγματάρχες Δρακάτο και Ζαφειρόπουλο.

1944: Ο καθηγητής και υφυπουργός Οικονομικών στην Κυβέρνηση Εθνικής Ενόπλης, Άγγελος Αγγελόπουλος, σε συνέντευξη του στο Γαλλικό Πρακτορείο Ειδήσεων, αναφέρεται για πρώτη φορά στα κατοχικά «δάνεια», τα ύψος των οποίων φτάνει τις 38.000.000 χρυσές λίρες Αγγλίας, δηλαδή 80.280.000.000 νέες δραχμές ή 500 πεντάκις εκατομμύρια κατοχικές δραχμές.

1999: Ο Κάκι Κακιασβίλι κατακτά τρία χρυσά μετάλλια στην κατηγορία των 94 κιλών στο παγκόσμιο πρωτάθλημα άρσης βαρών που διεξάγεται στο Στάδιο Ειρήνης και Φιλίας. Στην ίδια κατηγορία, ο Λεωνίδας Κόκκας κατακτά ένα αργυρό κι ένα χάλκινο μετάλλιο.

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

1701: Άντερς Κέλσιους, σουηδός αστρονόμος, εφευρέτης της ομώνυμης κλίμακας μέτρησης της θερμοκρασίας. [Θαν. 25/4/1744]

1928: Αλέκος Αλεξανδράκης, ηθοποιός. [Θαν. 8/11/2005]

1942: Τζιμ Χέντριξ, αμερικανός ρόκερ. [Θαν. 18/9/1970]

ΘΑΝΑΤΟΙ

8 π.Χ.: Κουνίτος Οράπιος Φλάκος, γνωστότερος ως Οράπιος, ρωμαίος λυρικός ποιητής. [Ωδές] [Γεν. 8/12/65 π.Χ.]

1895: Αλέξανδρος Δουμάς ο υιός, γάλλος συγγραφέας. [Γεν. 27/7/1824]

1953: Ευγένιος Ο' Νιλ, αμερικανός θεατρικός συγγραφέας. Βραβεύτηκε με Νόμπελ Λογοτεχνίας το 1936. [Γεν. 16/10/1888]

Αλέκος Αλεξανδράκης (1928 – 2005)

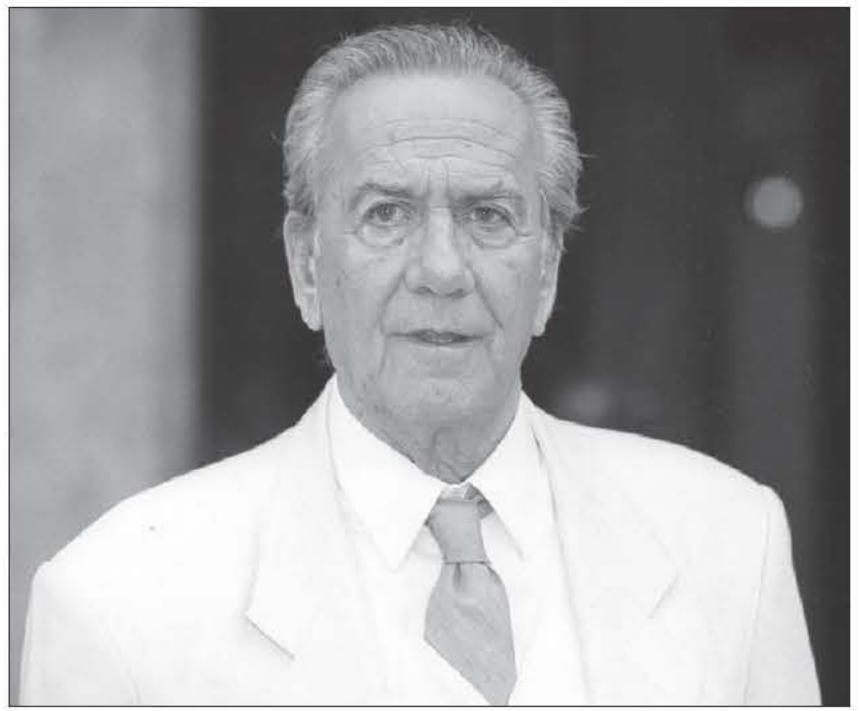
Γιος δικηγόρου από τη Μάνη, ο Αλέκος Αλεξανδράκης γεννήθηκε στις 27 Νοεμβρίου 1928 στην Αθήνα. Φοίτησε στα καλύτερα σχολεία της εποχής και μεγάλωσε σε ένα σπίτι γεμάτο βιβλία. Αγαπημένο του άθλημα ήταν η ξιφασκία και στα 15 του έγινε μέλος της εθνικής ομάδας.

Ένα χρόνο αργότερα μπήκε στη Σχολή Δοκίμων, θέλοντας να γίνει αξιωματικός του Ναυτικού. Μία παράσταση, όμως, του Κάρολου Κουν, με πρωταγωνίστρια την Έλλη Λαμπέτη, του άλλαξε τη ζωή. Αποφάσισε να δώσει εξετάσεις στο Βασιλικό Θέατρο και πέρασε πρώτος. Ο Δημήτρης Χορν ήταν τόσο σίγουρος για το ταλέντο του Αλέκου, που είχε στοιχηματίσει για την επιτυχία του.

Τον καιρό εκείνο, η Κατερίνα (Άνδρεάδη) έψαχνε για έναν «ζεν πρεμιέ», για το έργο «Φθινοπωρινή Παλέρροια». Ο νεαρός ηθοποιός την επισκέφτηκε με λουλούδια στο σπίτι της μαζί με την Άννα Συνοδινού και πήρε το ρόλο. Έκανε τα πρώτα του βήματα στο θεατρικό σανίδι στις 9 Ιουλίου 1949 και άφησε τις καλύτερες εντυπώσεις σε κριτικούς και κοινό. «Παρουσιάστε όπλα. Επιτέλους, ένας εραστής στο ελληνικό Θέατρο», έγραψε χαρακτηριστικά ο Αιμίλιος Χουρμούζης στην Καθημερινή.

Εντύπωση έκανε και στον Φιλοποίμν Φίνο, ο οποίος του πρότεινε να παίξει στον κινηματογράφο. Την ίδια, κιόλας, χρονά έκανε το ντεμπούτο του στη μεγάλη θέση, με την ταινία «Δύο κόσμοι», σε σκηνοθεσία Γρηγόρη Γρηγορίου. Ακολούθησαν αμέτρητες άλλες, και όλοι συμφωνούσαν πως επρόκειτο για έναν μεγάλο ηθοποιό και τον μεγαλύτερο γόνη της εποχής. Η απήκοντη του στον γυναικείο πληθυσμό ήταν άνευ προηγουμένου. Στη γοντεία του είχε υποκύψει πρώτη η Έλλη Λαμπέτη. Ο δεσμός τους, όμως, δεν κράπτει πολύ, καθώς ο Αλέκος Αλεξανδράκης προτίμησε να ακολουθήσει την Κατερίνα σε μία περιοδεία. Στο Σουδάν γνώρισε την πρώτη του γυναίκα, Μαρτζ Βάλθη, με την οποία παντρεύτηκε λίγο αργότερα στην Αθήνα. Ο γάμος τους κράπτει τρία χρόνια, όσο κι αυτός με την Κλοντ Σαμπαντού, μια πανέμορφη Γαλλίδα.

Το 1956, παντρεύτηκε την ηθοποιό Αλίκη Γεωργούλη. Μαζί ανέβασαν στο θέατρο «Γκλόρια» της Πλατείας Αμερικής,

το «Πικνίκ», ενώ συμμετείχαν σε πορείες ειρήνης και δημοκρατικά συλλαλητήρια. Όμως, ύστερα από τέσσερα χρόνια κώρωσαν. Ο τέταρτος γάμος του ήταν με την ελβετίδα Βερένα Γκάουερ. Στα πέντε χρόνια που κράπτει ο γάμος τους απέκτησαν δύο παιδιά. Το 1969 γνώρισε τη Νόνικα Γαληνέα και την ερωτεύτηκε Βαθιά. Παρότι αυτή η σχέση κράπτει 21 ολόκληρα χρόνια, δεν παντρεύτηκαν ποτέ.

Εκτός από την ιδιότητα του θιασάρχη, που έκανε το 1956 και κράπτει τουλάχιστον 35 χρόνια, ο Αλέκος Αλεξανδράκης σκηνοθέτησε θεατρικά έργα, αλλά και ταινίες, όπως ο «Θρίαμβος» (1960) με τον Καρύδη-Φουκς και η «Συνοικία το όνειρο» (1961), που βραβεύτηκε στο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, αλλά προβολή της απαγορεύτηκε από τη λογοκρισία της εποχής.

Συνεργάστηκε με λαμπερές πρωταγωνίστριες, όπως τη Μελίνα Μερκούρη, την Αλίκη Βουγιουκλάκη, τη Τζένη Καρέζη, τη Μάρω Κοντού και τη Ζωή Λάσκαρη.

Συνολικά, πρωταγωνίστησε σε περισσότερες από 75 κινηματογραφικές ταινίες από τις οποίες ξεχωρίζουν: «Ο βαφτιστικός», «Στέλλα», «Το νπού των γενναίων», «Ραντεβού στην Κέρκυρα», «Δεσποινής

Διευθυντής», «Δάκρυα για την Ηλέκτρα», «Όμορφες μέρες», «Η κόμισσα της Κέρκυρας», «Η Μαρία της σωπής», «Ο άνθρωπος με το γαρύφαλλο», «Τα παιδιά της Χελιδόνας» και πολλές ακόμα.

Στο θέατρο ερμήνευε τους σημαντικότερους ρόλους. Μεταξύ των παραστάσεων στις οποίες πρωταγωνίστησε και άφησε εποχή, είναι: «Παράξενο Ιντερμέτζο», «Ταξίδι της μέρας μέσα στην νύχτα», «Ηταν όλοι τους παιδιά μου», «Μαντάμ Μπάτερφλαϊ», «Η γυναίκα με τα μαύρα», «Τέσσερα δωμάτια με κήπο», «Έγκλημα και τιμωρία», «Τα μεγάλα χρόνια», «Ο γλάρος».

Στην τηλεόραση έπαιξε στον «Παράξενο Ταξιδιώτη», τον «Γιούγκερμαν» και τους «Μυστικούς Αρραβώνες».

To 1994 ανέβασε με τη Μιμή Ντενίση, τον «Θείο Βάμια» και δύο χρόνια αργότερα επέστρεψε στο Εθνικό, απ' όπου είχε ξεκινήσει. Τα τελευταία χρόνια της ζωής του δίδασκε υποκριτική στο Εργαστήρι του Διαμαντόπουλου, ενώ το 2001 ο τότε Πρόεδρος της Δημοκρατίας, Κωνσταντίνος Στεφανόπουλος, του απένειψε τον Χρυσό Σταυρό του Τάγματος της Τιμής για την προσφορά του στην τέχνη. Πέθανε στις 8 Νοεμβρίου του 2005, έπειτα από μακροχρόνια μάχη με τον καρκίνο.

ΤΙ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΆΛΛΟΙ...

...ΟΠΩΣ Ο ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ

Σήμερα μπορούμε ίσως να πούμε ότι «έξω πηγαίνουμε καλά, μέσα...». Η φράση ανήκει στον Κωνσταντίνο Καραμανλή και ειπώθηκε στα τέλη της δεκαετίας του '70, τον καιρό που είχε αφιερώσει όλες τις δυνάμεις του στην προσπάθεια για ένταξη της Ελλάδας στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

Γύριζε από χώρα σε χώρα ο Καραμανλής αγωνιζόμενος να εξασφαλίσει το ΝΑΤ των εννέα, τότε, ευρωπαίων εταίρων. Δεδηλωμένος υποστηρικτής της ελληνικής αιτήσεως ο πρόεδρος της Γαλλίας Ζισκάρ ν' Εστέν, βοηθούσε τον έλληνα πρωθυπουργό στις προσπάθειές του. Άλλα υπήρχαν και οι Γερμανοί...

ξεσπάθωσαν. «Θα πρέπει να περάσουν πάνω από το πτώμα μου οι Ελληνες!» είχε πει ο γερμανός καγκελάριος Χέλμουτ Σμιτ όταν ο βοηθός του πήγε στο γραφείο του στην Καγκελαρία το έγγραφο-επιστολή του Κ. Καραμανλή που ζητούσε το 1975 την ένταξη της Ελλάδας στην ΕΟΚ. Ευρισκόμενος στο γραφείο του καγκελαρίου ο πρωθυπουργός του Λουξεμβούργου Γκαστόν Τορν είχε εκπλαγεί από τον απόλυτο τρόπο με τον οποίο είχε εκφραστεί ο Χέλμουτ Σμιτ εναντίον της ελληνικής αιτήσεως. Η πηγεσία της τότε Δυτικής Γερμανίας δεν θεωρούσε την Ελλάδα ικανή και άξια να ενταχθεί στην ΕΟΚ.

Ο πρόεδρος Ζισκάρ (που το όνειρό του ήταν

ΤΟ ΒΗΜ